

[Niels Helveg Petersen.]

har været inddraget i markedsdebatterne. Jeg vil bede om, at man slår op i Folketingsstidende og læser debatten forud for til slutningen, og man vil se, at disse spørgsmål spillede en ganske overordentlig stor rolle, jeg vil endda sige en for stor rolle forud for folkeafstemningen.

Men vi skal fortsat diskutere disse anliggender, og det er da rigtigt, at der i det europæiske foregår en debat både på statslederniveau og såmænd også på mere beskedent niveau i tidsskrifter og i politiske cirkler i det hele taget. Men hr. Maigaard mente, at det, der nu var ved at ske, det, udviklingen i EF nu var ved at bringe os hen til, var, at det økonomiske samarbejde var ved at ligge i grus, det var der snart ikke meget mere at hente i, grundlaget skred under det økonomiske samarbejde. Til gengæld var det ganske oplagt efter hr. Maigaards opfattelse, at nu marcherede det militærpolitiske og det udenrigspolitiske. Jeg må anse den vurdering for at være meget langt fra sandheden. Den er forkert. Det militærpolitiske samarbejde marcherer ikke, der er ikke truffet beslutninger, der er end ikke fremlagt programmer nogetsteds om en udvidelse, der også skal omfatte et militærpolitisk samarbejde. Og det økonomiske samarbejde er på den anden side ikke ødelagt.

Man må også sige, at dette synspunkt fra SFs side er noget ganske nyt i dansk markedsdebat. Det er i strid med, hvad SF i øvrigt har hævdet i den ene diskussion efter den anden. Hvad har nemlig været SFs synspunkt, fremført med stor ihærdighed af hr. Gert Petersen gang på gang fra denne talerstol? At ud af det økonomiske samarbejde måtte uundgåeligt med en naturlovs nødvendighed følge et politisk og et militærpolitisk samarbejde. Det er åbenbart en argumentation, hr. Maigaard nu helt smider over bord. Nu lyder det modsat: der er ikke mere noget ved det økonomiske samarbejde, men nu er det til gengæld det politiske og militære samarbejde, der er ved at tage fart. Jeg har konstateret, at SF har skiftet ordfører, men jeg synes ikke, det behøvede at betyde, at man også skiftede argumenter.

Vi deltager gerne i en diskussion om udviklingen af det militærpolitiske samarbejde i Europa, men vi kan henvise til, hvad hr. K. Helveg Petersen tidligere sagde om det-

te. Vi ønsker ikke, at det europæiske samarbejde inden for EF skal omfatte det militærpolitiske. Den udenrigspolitiske situation, således som den tegner sig, gør det hverken sandsynligt eller ønskeligt, at samarbejdet udvides til at omfatte disse spørgsmål. Kom det frem nu, er det ganske oplagt, at vi fra vor side ville afvise etablering af et militærpolitisk samarbejde inden for EF, og blev det endelig gennemført ved en beslutning her i folketinget, ville under alle omstændigheder folkeafstemningsmuligheden ligge ganske klar.

Jeg har til sidst nogle bemærkninger til udenrigsministeren. Jeg glæder mig over, at udenrigsministeren ikke afviste i fremtidige markedsdebatter at inddrage også mere samlede redegørelser for udviklingen i det nordiske samarbejde. Det er jeg glad for, og jeg håber, det sætter sig spor i den fremtidige markedsdiskussion.

Udenrigsministeren brød sig ikke om udtrykket, at EF befandt sig i en krise, og det forstår jeg egentlig meget godt, for kriser er ikke rare. Jeg forstår også godt, at det er udefra kommende begivenheder, der er ramlet ind i EF-samarbejdet og har sat fart i udviklingen i samarbejdet, men på den anden side må jeg mene, at krisen er temmelig umiskendelig. Der er en risiko for, at det, der nu foregår i det europæiske samarbejde, desværre ikke blot bliver det, som udenrigsministeren karakteriserede som et stop eller en øjeblikkelig stilstand, men at man må konstatere, at de udefra kommende vanskeligheder ikke har været i stand til at forene de ni, ikke har været i stand til at bringe de ni sammen, så de har kunnet formulere fælles holdninger og fælles standpunkter, hvad jeg tror alle ni ville have haft betydelig glæde af. Jeg mener, der er tale om krisetegn, når man først viser sig at være ude af stand til at følge Paristopmødets meget ambitiøse erklæring op og dernæst viser sig i hvert fald indtil videre at have været ude af stand til at følge Københavntopmødets erklæringer fra december 1973 op, hvorefter man pålagde Ministerrådet at klare energiproblemerne, de regionalpolitiske problemer og valutaproblemerne. Man skulle gøre det inden 1. januar, og der er ingen fremskridt gjort. Uret er sat i stå, ikke bare for detaljer, men for hele pakken, og dette tillader jeg mig faktisk at karakterisere som en kri-